FOAIE VERDE

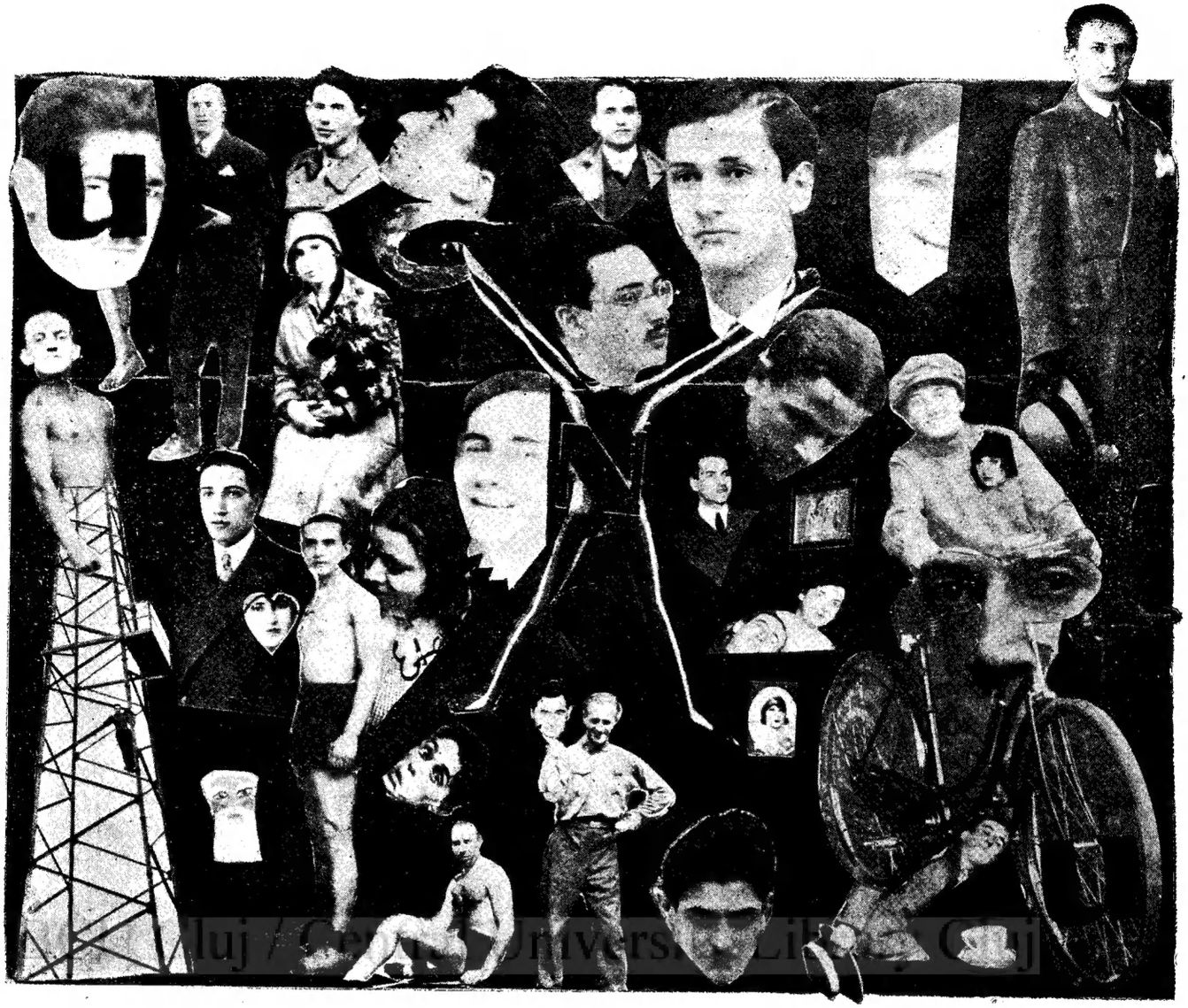

luj / Central University Library Cluj

ANUL III ■ Nº 26 ■ IUNIE 1930 ■ LEI 5

IUNIU

BIBLIOTECA UNIVERSITĂȚII REGELE FERDINAND

Primăvară transparentă

O uşă de pămînt s'a deschis în pămînt şi printre lacrimi în zăbrele, corpul tău străveziu s'a strecurat, pe un scrînciob de lopeţi şi frînghii, spre aventura de lut, la ora cînd după un transparent ploaia ascundea soarele mai proaspăt ca'n alte primăveri. Corpului tău mai străveziu decît inimile albastre ale prinţilor, cine-i grăbia pînă eri pasul de fregată — de cîte ori prin zi — spre grădina cu pansele în doliu, printre aripele elegantelor lalele sau prin chioşcul cu amurg al viei. Un pas ireal clatină balconul şi se opreşte la fereastra cămărei cu urări de bine, rostite din privirea bună ca o amforă de hidromel.

Pentru fiecare potriveşti ca o funtă cuvîntul cel mai alb şi pentru moarte niciunu'. Ţi-au ţesut vinele sclerozate prin braţele cît baghete magice, cu ace şi ţi-au petrecut sub încheieturi esenţe; dar vocea — aproape ţi-am uitat-o, vorbiai totdeauna cu pedala surdinei — se golia precum o carafă de suferinţă şi în locul cuvintelor epuizate, mă urmăriai cu odăjdiile lacrimilor.

Bulgării primăverii s'au prăbuşit, o plapămă te-a încuiat cu lacăt etern şi-ai rămas *amintire.* Dar văzduhul tremură ca o pleoapă şi din fiecare casă unde ai trimis o azimă, te mai urmăresc cu gîtlejurile uscate şi-ţi împletesc iederă mulţămirile. Fruntea ta e azi mai frumoasă şi sufletul mai mlădios sălăşueşte şi te sărută în fiecare gînd al meu.

Ridic oblonul pentru liliecii de aur ai amintirilor svîrlite ca mănuşi uzate. Mă plimb printre voi cum prin magherniţa cît o nucă a unui anticar; dar cum mă doare p'ăcut fiecare grăunte de praf. Cîtă anarhie în rafturile uitate. Fiecare plic închide un alt şi nicăieri aceleaşi ierburi încenuşate. Trec amintirile sau galere de abanos ? Dintre platoşele tîmplelor un far orb le luminează cărarea şi coloanele se împiedică de sicriul prăvălit la răspîntia drumurilor. Amintire, iglita ce mărturiseşte întreaga broderie.

Primăvara, acest oxigen verde, deschide poarta anului. Numai o frontieră de nelinişti şi printre ferigele culcate pe spate, lunecă un evantai de umbre şi se ascunde printre pomii în cavalcadă.

Fiecare frunză e o inimă presată la pieptul acestui echinox. Rîndunicile sunt cavalerii eleganţi ai unui ev fără blazon. Privighetorile şi-au ascuns cîntecele vinovate la subţioara ramurilor, după ce din aripi au primenit aierul şi presimţirile. Prin pădurea de fragi mă ascund de pietrele întrebărilor, vîslaş cu inima un steag sdrenţuit. Acest mesteacăn în năfrămă albă, mi-a fost prieten într'un vis pipăit cu vîrful sufletului; într'un vis cu daruri răvăşite peste un prundiş inconsistent. Padurea oficiază printre ogive o melopeie din cădelniţe verzi, cu eleganţa de menuet.

Umbrele flutură un fular de vis şi beteală. Fiecare pagină de opium scrijeleşte un răboj în care ziua următoare va citi regretul unui pe.saj absurd incendiat. Da ! Prin gaura de ac a pupilei, cîte serpentine nu trec, cită purpură nu se ţese. Primăvara, pentru stilul inimii, solecismele sunt iertate.

Prietenă Tacere, te iubesc cu buzele noastre apropiate ca două ţări pe hartă. Te cobor, mi te apropii ca o fîntînă cu cumpănă din care scot comori imponderabile margherite. Din arterele retezate în gînd, voi stropi crinii fluizi oferiţi în dar de logodnă.Imi voi mistifica inima naufragiată după vitralii magice. Voi săruta părul tău ca o flacără de alge negre. Azi aierul e proaspăt ca la începutul lumii şi lumina e nouă ca în ziua întîia.

Numai azi culorile steagului sînt din piersici, gazele şi preludii. Cînd zefirul trece prin fiaut grădini'e cu păsări albastre, vilele primitoare ap'acă reverenţa uşilor precum file de album.

şaşa **pană**

Deschidere

Talazele părului
prelungesc marginea serii

castelele ochilor
ascund cicloanele sîngelui

valurile pîntecului
supralicitează razele lunare

pîlnia buricului
fermentează alcoolul sărutului

în crama pulpelor
predică preoţii mistici.

a. **zaremba**

FALŞ POEM AGRICOL

Acei cari au semănat, nu vor cule
(probabil biblia)

Magdalenei B.

Cam centripet şi călăreţ
asprit în sînge de mistreţ
între cuvinte prin sinteză
mi-am răscroit o paranteză
şi-mi desluşesc în evantai
substanţa fetelor de pai.

Sumeşi la trup, secerători
au năpădit vara cu şfori
dar între firme luminoase
grefate'n suflet şi pe oase
se iscă aceleaşi vechi străvechi
cuplări pe margini de urechi.

Soldat-birjar eşit din plop
la pomenirea lui Loplop
şi Loplopliţa în trăsură
plimba verzui aceiaş gură
această mimy din scrisori
venită pân' la subţiori

Punctată spasm de roşul viţiu
planeta gîfiie 'n solstiţiu
o jerbă, astrele-şi desfac
ficatu lor umplut cu mac
vărsat încet de o şopîrlă
în cîrciumi vechi pe chei de gîrlă.

Esenţe tari de vers sucit
rotund în lumi de eboşit
incest iscat ca o scînteie
vădit din vechi farmacopeie
din cărămidă refulată
acest poet, această fată.

Bal
quasi-estival
frămînt abscons în luna Mai
substanţa fetelor de pai
cresc
descresc.

geo **bogza**

Property of Babeş-Bolyai University Library, Cluj

Diagramă pentru Diagrame

Saşa Pană se situează între şi între. Viu, circulă printre miracole şi stîrneşte descreşteri în elipse.

Prin obraz o sevă de alchimie medievală îi circulă secret şi într'un straniu joc cromatic acordă epidermei prospeţimea de petale a florilor de seră şi în acelaş timp torturanta viziune a figurilor de panopticum. Sonor, se manifestă printr'un rîs cu mărgăritare în laringe, dar o gîlgîitură de sînge şi aburi fierţi, răzbate uneori din tenebrele sufletului.

Un ochi brăzdat de eclipse şi incendii aduce de dincolo o cupă de morfină şi panorama unor peisaje cu pagode.

Dar această triangulaţiune de vorbe, nu va putea niciodată să pescuiască faţa lui din apele pluralităţii în cari se scaldă, aşa cum penelul lui Victor a făcut-o într'un portret, mutat apoi prin sisteme de zincografie, în fruntea fiecărui volum de *diagrame.*

Dar acei cari au sperat că în carte îl vor putea prinde în fine pe Saşa, într'un colţ de frază, pentru a-l judeca şi condamna după legile esteticei şi talentului, s'au înşelat. Acrobat, el fuge printre cuvintele de gumilastic, se ascunde după ele ca după copaci şi urmăritorilor, gîfîind, cu barba plină de sudoare, le strigă amuzat: *cu-cu.*

Saşa Pană a tipărit o carte. Dar el nu e autor şi cartea nu e carte.

In *diagrame,* un cuvînt e o trambulină şi dela o frază la alta, sensurile fac superbe salturi mortale:

Zilele se înlocuiesc triste ca palatul cu zidurile de scarlatină.

Fiecare linie ferată, nu se va sfîrşi niciodată fiindcă sunt două.

Lacrimile salciei sunt un rîu la picioarele ei.

Iată apoi un sîn de odihnă unde vîntul petrece în promiscuitate cu sîngele asasinilor şi frunzele stejarilor.

Ca un nabab îmi înfund mîinile în pleava de aur a punctelor cardinale. Sunt ale mele.

Şi apoi:

Ny Tania — Tania Ny

Dar la ce bun această alegere? Mai sus şi mai jos de fiecare citat era o frază la fel mustind o sevă absconsă şi mă doare necavalerismul meu faţă de ele.

Printre cuvintele *diagrame*-lor circulă acelaş fluid, pretutindeni la aceiaş tensiune, la fel eterului cosmic.

Nu poţi alege o frază fără sîncerul chin al copilului pus într'o cameră plină de jucării şi *obligat* să-şi ia numai una, pe cîtă vreme toate-s admirabile.

Saşa Pană are talent? Nu cred. Chiar dacă a avut cîndva sunt sigur că l'a asasinat din clipa în care l'a prins în flagrant delict cu academia.

Dar ajung aici la cel mai formidabil dintre fluviile cari îl brăzdeaza pe Saşa: intransigenţa şi îndîrjirea lui în atitudini pure faţă de tot ce e compromis sau procedeu tranşant.

E aceasta o pasiune care flirtează cu absurdul şi un arc voltaic e fraza lui de indignare, cînd inima arsă de înponderabil încălzeşte la alb silueta zîmbetelor de platină. Aceste zâmbete concentrînd într'o ecuaţie a buzelor substanţa unor sensuri venite de dincolo de tot ce e prezent şi realitate, sunt un tonic pentru menţ'nerea mea în viaţă, şi în ziua în care umărul meu a filfîit alăturea de al lui într'o colindare a trotuarelor, mă voi latilizez sub zodia unei inobilări cu blazon de stele şi insului meu fizic îi ajunge un singur pahar cu apă,

Saşa Pană e un magician şi tot ventilîndu-şi elixirurile, s'a confundat cu ele.

Deaceia, el însuşi e o carte la fel cu Tania Ştefanovna, care fiind *„alta de 60 ori pe oră, era lectura cea mai interesantă"* a celor unsprezece efebi cu unsprezece inimi şi unsprezece semne de întrebare închise în trupul lor cu gît subţire pe placul lui Nosferatus.

Diagramele acestea de febră şi insomnie sunt o autobiografie romanţată prin proiectarea în ecranul vorbelor, a adevăratelor diagrame cari fără denaturarea gramaticei se înscriu singure pe undeva între nadir şi minus infinit.

L'ESCALIER MAGIQUE

AMOUR MON CERNE

21.5.930.

claude **sernet**

Amintiri din viitor

Urc automat etajul 88 al casei zidită pe temelii de aier comprimat.

Privesc prin podea trenurile cari circulă pe sîrme de telegraf; podeaua e împletită din fum şi paie, iar sîrmele au varice de ebonit. Prin apăsarea unui buton deplasez casa la 3' latitudine estică.

În cameră nu există nimic, mobilele apar şi dispar după trebuinţă, la comanda unei sonerii.

Patul are dimensiunile unei frînghii întinse orizontal şi mă instalez paralel. Un fir de păr incandescent atîrnă ciorchine pentru semaforul gîndului... Pereţii au culoarea cameleonului şi afişele vorbitoare, spînzurate de vînt, mă invită la concertul 55 din Marte.

Orele au durata unei filfîiri cari clipesc spre mărgeaua lunii.

Aleg aripile drept mijloc de locomoţie şi urechile mi le dispun paralel, pe frunte, pentru mai multă receptivitate.

Dau drumul curentului incendiator ce-mi luminează calea spre planetă.

madda **holda**

ACADEMICIENI BĂRBIERIŢI-VĂ PE CREIER

Acolo sus, filfîitul aripilor lui Loplop mai continuă o diagramă fonetică a pocnetului de revolver ale cărui gloanţe Saşa le-a mestecat în gură ca pe fragi.

Diagramele acestea pornesc de la o scobitură în frunte: *„Acum îţi pipăi pulsaţiile creierului în albia osului absent de lîngă tîmpla dreaptă"*, şi dintr'o nelinişte continuă: *„Ai văzut bîtlani în rubens şi după ce-ai pus nitro-glicerină sub perna lui dumnezeu ai aprins fitilul poemului — altarul din incandescenţa visului"*.

Odette, pardonnez-moi, à moi qui suis encore vivant, de parler de la mort!

Iată acum la sfîrşit, ţipătul şi tortura acestei fraze din confesiunea lui *Ern. Adamov* îmi gîlgîie prin carne şi mi-se deslueşte tortura unei mărturisiri în sens invers: iartă-mă dragă Saşă, tu care ai gustat din moarte şi cunoşti deja o a doua viaţă, iartă-mă de a fi încercat să vorbesc despre ele, despre diagramele lor, eu care nici nu m'am născut încă.

geo **bogza**

BCU Cluj / Central University Library Cluj

LECTURĂ PE O BANCHIZĂ

Să rupi cu un deget rana acestui minut continuată cu fine irizări de apus în glasul apăsat ca o mînă de os pe glastrele de flori întrevăzute printr'o succesiune de ploi cu albume multicolore, cu o tăcere înălțată în lugerele din curțile pătrate. Nu. Freamătul adunat în aceste boabe de struguri, capetele ciudate de potîrniche răsărind între păpădiile și șoaptele care au umezit cu o boare de litoral unghiile, zgîriind cu o glorioasă potecă drumul caleștilor de nuntă; în vreme ce mireasa imobilă ca o oglindă căzută din ienuperul îmbrăcat de gală, pe reflexele de ecouri ale zăpezii, și vizitiul împăiet lasă biciul să călătorească singur în spațiu, să devie stolul de păsări ca o undă de răcoare odihnită și rotită peste fluida șuviță a stîncilor de corali, cu difuzarea prin membre a conciliilor secrete și ștergerea pe tipsiile de brumă a călătorului prins între agrafele de ierburi ca o adiere, ca un adio.

Depe un pridvor clădit din vrăbii tulburi, procesiunea școlarilor agită cu mîinile, panglicile unei rugăciuni. Și din toată făptura indianului, din mersul lui absent, din stăpînirea clară a ochiului, din pletele întregite în pana de șoim regesc, se putea obține nobila lui obîrșie.

In palmă ceasul de aur ca o frunză de cupru își adia culorile, stăruia cangrena printre fluerele străvezii, chemă catifeaua și licuricii.

O eternitate înoită, dar în împietrire, se răspîndia în aer ca îngerii anotimpurilor, și începeau pentru legănarea pe sub frunte a piersicilor coapte, plimbările în doi sau în trei, pe lîngă vilele cochete înconjurînd miresmele și locul cu vorbiri abia șoptite, despre dragoste și despre nemurire. Orchestra își adunase toate constelațiile de alamă prin care ciori și ulmi își ciufuliseră penele, frunzele. In respirație se întuneca neliniștit aburul aleilor și pașii treceau cu ușurătate depe acoperișurile țuguiate pe podurile vulcanice, între obrajii de spumă ale oceanelor, pe înfoliile cu litere acide ale întîielor manuscrise în piele. Nu se putea să rămîi cu privirea ca un fotoliu din care au ieșit paiele, dinaintea lucarnei anume deschisă pentru țevile de argint ale ființei. Într'o clipă toate inelele prințeselor deveniseră peștișorii de ivoriu prin care purpura zilelor se nesfîrșia în acuariu.

Trupul despărțit în segmente ca o circonferință, călătoria eliberat de echilibru în mai multe direcții deodată și semnele ca niște mușcături pe arbori conduceau vînătorul de urși pînă în invizibila pădure obosită și suptă spre zăcămintele de sare ca o scurgere a luminii prin țevile de plante în vocalele ca niște coacăze pe buze. Destul. Intr'un luminiș, locomotiva își aștepta ora catastrofei sale. In poloboacele înalte ca niște coloane ale văzduhului, evenimentele fierbeau un vin poros și negru ca vasele cu o rețea de pori învălind oasele frînte în accidente.

Trebuia totuși să mă arunc depe vîrfurile în atingere cu aripile plăpînde pînă în lutul amestecat cu oile galbene, să-mi prind mîinile de trapezul abia vizibil peste văgăună cu o lentă crucificare între cuțitele foarte ascuțite, aruncate de japonezul îndemînatec. Lîngă mine părul pieptănat dulce printre rinichii roz ai dimineții perpetue (șase luni ale anului era dimineață și șase luni seară) mai încolo banchizele depe care foi transparente îmi făceau semne din brațele lor atît de gingaș ciunte, cu lectura în afara oricărei orînduieli. cu suspensiunea tuturor regulamentelor municipale. Lectura ca o continuare a acestei situări, nu *deasupra* nu *dedesupt* ci *în afară*, fără salutul cotidian, fără medalii de bene merenti, cu libertatea atît de suavă, atît de adîncă purificatoare a anonimatului și a sărăciei.

Michonze Desen.

Am cunoscut pe acel pictor dela o revistă ai cărei directori și redactori după un stagiu de cîțiva ani de apostolat, au ajuns Miniștri și Directori Generali, pictor turmentat la începutul lui de cîteva probleme și alăturări de ovale, dar secătuit acum de potopul de onoruri și recompense oficiale. Sărăcia și anonimatul conferă marile virtuți ale descoperirilor pentru bucuria și extazul unei minorități interioare. Sunt tăcutele și neștiutele cunoașteri și cercetări de teritorii și de bălți cu păpurișuri în vîrful cărora fructele solare își oferă sucul ignorat, în măruntaiele căroră fiecare pește păstrează în pîntec magica verighetă a lui Gyges. Nu mă puteam mărgini totuși să-mi împărtășesc „Moartea vie a Eleonorei" a dragului meu Stephan Roll cu participarea și bunăvoia numai de cititor atent cum de pe nisipul continuînd în femur și în brațe fierbințeala plajei puteam contempla fugărirea între ele a valurilor ca niște prepelicari cu urechile de bucle și de vuet.

Trebuia să mă azvîrl, să-mi pierd mintea, în însă-și valurile amare, să iau parte —prin lectură— la zămislirea la deslănțuirea acelor fantome, acelor amintiri, acelor țipete suprimînd timpul și orice realitate, transpunînd buzele și gesturile de înotător pe o sticlă verde inversînd și realcătuind toate gamele într'o fîntînă de aluminium. Luam masa cu personagiile de funigei din „Moartea vie a Eleonorei", mă lăsam dus de mînă, luam parte la ivirea acelor neprevăzute umbre în perdele ale fantomelor, întîrziam la fiecare aluna cu miezul plin al imaginii și al cuvîntului.

BIOLOGIE

Foetuşii sug Calea Laptelui prin placentă
şi ochiul scoborît în furnică mnuşcă o culoare nouă,
pupila e un calcan cu solzii de mentă,
prin care mîinile au frînt un luceafăr în două.

Cangurele încălţat în gastrulă şi mănuşe
ierbe, saltul moşilor pe încheietura fragilă,
ca un strujean de porumb, cu glezna'n pănuşe,
şi cu stropitoarea stelelor cunoaşte apropierea tactilă...

O cobiliţă între ochi şi sub limbă,
în pămînt, şoldul crăcănat în vitrină
e cer, pîntecul ca un ou şi-l plimbă,
să lepede sămînţa ce n'are nici o vină.

dan faur

Totul va fi astfel cînd moartea viea Eleonorei va fi şi noastră. Nici o constrîngere, nici un imperativ categoric, şi cartea odată închisă îşi prelungeşte pulsul în plutirea în sesabil, în desprinderea tot mai fericitoare din orice cauzalitate, din oricare raport de logică şi matematică. Stephan Roll din singurătatea lui, din îndîrjirea de vizionar, trecut dela elanul şi bucuria „Poemelor în aer liber" în marile plutiri în lumina opacă a somnului pe saltelele de văzduh, peste orice realitate, peste orice beneficiu de inventar sau de formulă în plana ascensiune, în lenta respiraţie şi vedenie a „Morţii vii a Eleonorei".

Cartea nu a fost aruncată în stradă. Stephan Roll nu îi cere nici auzul, nici avizul. Nu vă pot invita alături de mine, nu vă pot da cheia acestor porţi care deschid spre vidul etern plin de mersul printre şipote a miresmelor, claviatura de prepelite şi de ecouri ale treptelor. Aceste pagini solicită (nu solicită nimic) un misticism şi un spirit de sacrificiu de care nu vă socotesc capabili. Aceste pagini au pe lîngă fluida lor supraliteratură eflorescenţa cea mai uimitoare, geniul cel mai tulburător din desenele acelui pictor poet Victor Brauner, care şi-a depăşit de mult spasul lui şi pe al tău. Sunt de data aceasta înfiorări numai de şuviţe de cerneală sau de lacrimi desfăcute sau închise în contururi nedefinite, străbătînd paginile, trăind în afara cadrului, deşteptînd cu o atingere un zvon pe care nici un aparat cerebral sau mecanic nu-l înregistrase nici testise încă. Trebuia pentru emoţia care mă înalţă la gîndul numai a ultimelor revelaţii ale lui Victor Brauner, să notez aici indiciul lor despletit în marile tablouri şi desene tate cu el la Paris, sau în portretele cari aduc pe obraji vegetaţiile interspaţiale, precum şi în acele desene din „Moartea vie a Eleonorei" a lui Stephan Roll sau din „Diagramele" lui Saşa Pană — amîndouă volumele apărute în Editura Unu — să mă bucur încă odată de nepotolita şi universala inspiraţie — revărsată în linie, în culoare, în glas — a prietenului meu Victor Brauner.

Fuga printre blocurile mari de sare uitate după naufragii pe dunele abia albăstrite de chemarea păsărilor vezite în pupilă, înebunita bucurie a vînturilor prin cireşile de stepe ridicate în picioare spre maldărele de fîn ale cerului de amiază, oprirea cu rochia romană în furtună ca şi şte coame transformîndu-se nesimţit în vulturi sau în confesiuni la tremurarea în voce a făcliilor, urletul de lup cu formele tăiate colţuros în hîrtie, poate în argilă, dar Stephan Roll, Victor Brauner sunt aici; cu Stephan Roll şi cu fiinţa cea mai scumpă am băut un Kefir în Cişmigiu — cînd grădina îşi trezia clopoţeii de ierburi şi de fructe — Duminică 28 Aprilie, şi viaţa mea cu tristeţile, cu elanurile cu explorările ei, e aici lîngă mine, îşi desface sîngele flămînd ca un acordeon de miracole şi de singurătăţi.

Şi un *mesaj* acum, aruncat în mine sau în vidul dintre planete, un manifest pentru munţii cari vor urma primăverilor, dăruit ca o cometă primului lătrat de cîine, ce îmi pasă de înscrierea pe listele cadourilor de fine de an, nu vreau şi nu urmăresc nimic şi răspund la fel în numele celor 3-4 prieteni; ştiu că semnul marilor izbînzi, marilor împărtăşiri de lumină materializată ca o cascadă de glicerină, e *insuccesul,* debutul perpetuu nerealizarea, nedesăvîrşirea oricărui gest, condamnarea la eşec a oricărei întreprinderi. Nu vreau să cuceresc lumea, nu-mi ascund nici acum dezgustul şi paralizia conţinută în „ajungere", în „succes" şi nu vreau ca revista „Unu" sau „Integral" sau „75 H. P." sau „Urmuz" să devină ultima şi cea mai deplină expresie. Dimpotrivă, revista „Unu" trebuie să rămînă o continuă nedumerire, ca noi înşine, ca tot ce ne înconjoară. Şi sfârşitul în tragedie, al lui Germain Nouveau, al lui Lautréamont, al lui Urmuz, va fi probabil şi al adevăraţilor mei prieteni şi predestinaţi, al lui Călugăru de pildă, al tău adolescentule care îmi întinzi ca pe un crin mîna fragedă şi deaceea te iubesc acum cînd întorci spatele succesului, cînd numai înfiorarea fluerelor nocturne şi a marilor trişteţi îţi arată interioara potecă, acum cînd ştiu tăria anonimului şi a singurateculuiu, cînd mă îmbrac în exaltarea lor, cînd cred în ceeace scriu şi cînd tai în carnea de fosfor a banchizei, în cristalul care se va topi, numele lui

ilarie voronca

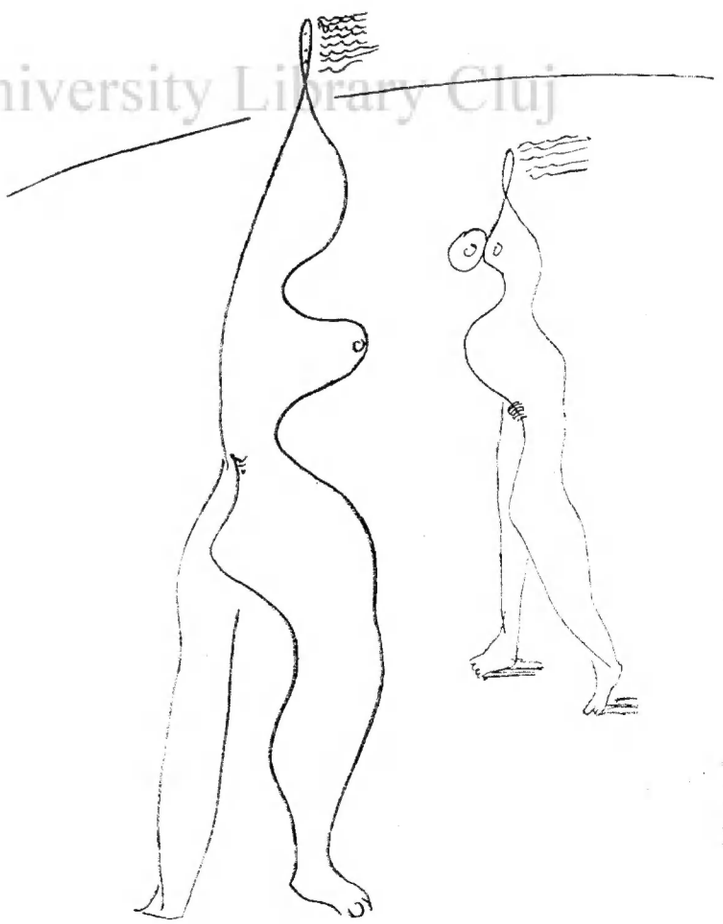

Victor Brauner Desen.

GEO BOGZA
FACE ANALIZA VISELOR

FUNINGINE

II

Lui Stephan Roll

Strada înghemuită bătrînește spre capătul morții, înfige la fiecare fereastră un cîntec ce lîfîie în bătaia orelor de seară, cînd din ceașca de porțelan a apusului, lucrătorii beau aperitivul nopții, veselindu-se.

Din scule trecute prin baia sudorii, din aroma de muncă ridicată peste ciocane, subtila ispitire a odihnei se arată în filigrana lunii și toate cîntecele sunt unul.

Pașii trecuți moi de copilărie pe dinaintea acestor geamuri, unde viața pornește din centrul inimii, clară ca un jedo, trec și acum mărunți peste puntea de cristal a memoriei, aducînd legănarea din șolduri a visului peste ani. Ecoul, această vastă catedrală de amintiri, fluturînd pe muchiile atîtor anotimpuri, în liniștea aurită, unde ochiul întors evoluiază cu prospețimea înceată a melcilor, răsună de zumzetul albinelor.

Mîna de miere a mamei în laptele tăcerii, simțită caldă în plinul cald al mîinii, cu ochii spre cîrma netulburată nici peste toate prăpastiile imaginabile.

Ascult în șipotul din ureche armonia din pași și casele se dau în lături, deschid un drum necunoscut nici mamei-o capcană de întuneric.

Noaptea flutură mantia de asasin a lunii și din cutele întunecate pîndesc f ințele fără contur a fantomelor cu ochii ascunși între pietre, cu mîini întinse spre treptele mersului și răsuflarea de iad roșu, săltînd capricios pînă'n cre,tet, flacără cu limbă rece.

Lătrături, sfîșieri în pînză aceluiași aier, cu ecouri prelinse ca șuvițele de apă dintr'o căldare găurită, înșiră în semicerc diademă de boturi crispate, cu sticlirea diamantină a furiei în ochi și cu acele invers înfipte ca în pernițe.

In casa cu pereții pustii, mobilele stau față'n față, apropiate în șoapta consfătuirii, Un sunet se lovește cu capul de ecoul vidului și rătăcește spre tavan ca o muscă spre sfîrșitul toamnei. Buza rănită a unui lacăt pe un cufăr pare a unui martir cu trupul pe maldărul de paie al agoniei. Șifoniera cu spatele gol și-a tras cămașa peste cap să-și arate rănile longitudinale. O lume străină ca într'o planetă nouă, ne înconjoară cu măști solidificate în liniile curiozității. Un număr de sergent cu maro de tagma și-arată o mustață răsucită înțelepțește la geam ca un om care a înțeles.

Și în casa aceasta, ca un cîmp unde totul e cosit pentru îndepărtat, pe pămîntul cenușiu de scînduri se ridică ca un abur tristețea ploilor de stradă. Geamurile își amestecă fardurile cu lacrimile. Inima fruct crud și umed desfăcut ca o punga unde picăturile se adună cu o sfîșietoare regularitate, pare a se fi desprins de tot sîngele înfrigurată.

Rătăcitor în insula pustie de atîta perfecțiune geometrica, fiecare om e un obiect uitat în picioare, care trebue atîrnat pe perete ca un tablou, o oală sau un pardesiu. Sîngele se resfira în șuvițe cenușii, nervii uitându-și melodia, creierul e burete stors. Jucăriile mirosi a pivniță și toți copii au mucegăit.

Și nopțile de mai tîrziu.

Se odihnește aierul peste toate, crescute firesc la locul lor, ca strada și steaua polară. Mama desface perdelele de pluș a'e tacerii și cu mîna aplecată cuminteşte peste pînza a'ba, istorisește o viață a noastra, fără pitici și zîne.

Lampa se anemiază ca un tuberculos, în lumina care vine a dimineții, în fîsăitul lung și lent al măturatorului de strada, care cu gestul prelungit, desparte cotidian noaptea de zi.

Flacăra stinsă, încetarea unei muzici, ridică p'eoapele brusc.

Mama adormită peste pînze albe, strivește în somn lacrami neplînse pentru durerea unor fantome înviate cu degetul pe carte.

Soarele se topia s'îrșitul unei doine peste deal. Șoaptele se aplecau ca ierburile sub vînt. Pietrele se apropiau în taina tacerii și corabia nopții își apropia pînzele de aburi. Trecu tacerea dincolo și murmurul din viscere îndrepta picioarele undeva în pădurea nopții, spre pradă. Mîna întinsă ar fi vrut să smulgă fructe de pe crengile întunericului, dar nu erau decît stele.

Foame! Foamea stoarce fiecare membru ca o rufă și inima e albă ca un intestin de pasăre. Oasele rontăie din carne în trupul mototolit cîrpă. Mă strivește aierul și creierul desbrăcat de tipsie primește toate sgomotele în circomvoluțiuni, care se perpetuă în acelaș cerc ac pe o placă de gramofon stricată.

Lucrurile își pierd conturul și stau plasate obsesii de stîncă.

O mînă strînge ziua cu răsăritul și apusul la un loc și o svîrle ca pe o batistă murdară. Un miros de rufe nespălate e în nouri.

raul iulian

VERANDA MELCILOR

Juin ton soleil ardente lyre
Brûle mes doigts endoloris
Triste et mélodieux délire

G. Apollinaire.

Primăvară postumă sub lespezile toride, o muzică mai înaltă decît flăcările trompetelor te perpetuiază în lanurile de săbii, în cîmpurile de mac ale motoarelor solare. Adolescența mugurilor în foile late se leagănă și înaintează cu pași adînci de clopot în coridorul rotund al fructelor. O depășire și o cavalcadă de mantale de ozon în respirări, fîlfîie în cornetele zburlite de brazi și e o feerică tăcere prin luminatorul zilelor toate auguste, scoborînd o scară de hermină în grădini. Artezieni, plopii legănau un Dumnezeu tînăr, gîrlele scădeau și numai pe povîrnișuri o precipitare clară trecea repede peste pietre, sandalele desghețului torid, dealungul malurilor, lîngă un exod de umbre și de sălcii un păun al undelor era seismograful atîtor zboruri dinamitate în soare.

Pămîntul eșise cu pași înalți de iarbă peste o vedenie nouă în întîmpinarea luminii. Eram singuri în casa cu terasele pustii căutînd în praf și'n glasul dospit al grinzilor o arhaică tinerețe ruginită prin armele sprintene altădată; surîsul împietrit al altor primăveri se cicatrizase pe o piele diafană a trecutului, rigidă ca statuia unui cal ridicat pe un soclu, în două picioare, spre o goană a secolelor de lîngă el. Prin ferestrele nostalgice se perindau grădinile cu florile artificiale ale aducerii-aminte, zăpezile ofilite ca mireselе în cavouri îngălbeneau. In mobilele vechi scîrțiia și putrezia un secol fantastic cînd pe sălile reci se ventilau ușile deschise noaptea după spirite, tic-tac-ul rămas ca o fluturare de aripi zburate în scrum. In spațiul unei singure camere e un ocean de sugestii, un naufragiu de amintiri e iminent într'un necunoscut apropiat și un vid începe acolo unde pasul apasă o clampă dură de eternitate, o spirală obscură de bucurie.

Casa o umblasem întreagă, căutînd să trezim în lucrurile vechi silueta mobilă a vieții, podul în ghirlănzi de praf se releva în atîtea morți legendare. O flintă ai luat'o grea în mîinile ireale, ca un arcuș pentru care atîtea inimi desfăcute într'o crisantemă de pene, atîtea fluvii de blană oprite la țărmul unui glonte, prin vînătorile unui metalic crepuscul al zilelor. Ciocănisem în temeliile cu glasul înfundat, scormonisem cenușile reci din cămînuri ca osemintele sure ale butucilor melodioși cu iernile ferecate în viscole și un balaur legendar cînd se lupta cu vîntul gigant în porți, avalanșele se aplecau pe munți și'n rădvane se întorceau palide și cuminți domnițele moarte de tuberoză.

Lumina scundă intra pe sub ferestrele ogivale, lumina ca un mamifer antic se proecta prin grota oglinzilor vechi. Plimbările printr'un continent alb de păianjeni și receptacolul unui peisaj amorf al vidului, ne suspenda într'o plutire insesisabilă, într'o metamorfoză suavă și într'o transparență tot mai ireală ne străbăteau atâtea recunoașteri, atîți cavaleri cu sufletul în mîini. Ce mister, ce mister ascund locurile vechi, cîte sugestii și ce fluid le leagă de vremurile pe cari le-au trăit? Mai stăruie vreo comunicație între ele peste efemera cătușă a materiei și a spațiului? Iată, pătrundem în salonul imens, unde altădată clavirul mîngăiat de femeile palide răsuna, unde valsul se împletea ca o ghirlandă pe muzica lui; iată fotoliile mari cu

plușul căruntit, cu picioarele subrede. Aparențele vieții trepidau lent într'o exaltare de cadavre cristaline. Intorci capul într'o infuzie lividă de astre și printr'o clepsidră de scări stelare se prăbușesc cadranele timpului tot mai puțin prezent lîngă noi; diminețile s'au depărtat ca niște caravane de sonerii și mîinile rămîn ancorate într'un umăr de durere, într'o apatică nostalgie, mîinile închise în nemișcare ca păsările în gips.

Pe acoperișul alb al lunii pleoapele s'au subțiat diafane cu o verandă a somnului, chemînd tot conținutul premeditat al dragostei în acest sezon de șerpi candizi. Dincolo de casă începea pădurea ca un veac vecin și verde și'n mijlocul ei, o lebădă albastră, lacul era o eșarfă de stele, o caravană în amurg de căprioare și clopotele selenare ale sălciilor erau gărbovite de un peisaj des și nedefinit.

Pe aici plimbările noastre au purtat atîtea povești, pe aici poți recunoaște în boschete sublimarea privirii înăuntrul tău, identificarea fiecărei molecule în spațiu și'n memorie. Pașii au convulsionat potecile strîmbe ca o mînă arsă de fulgere și descoperiam în desișul de scîntei, rana fragilor cu o bucurie care ți-o împlineai mînjindu-te cu hemoragia unei devastări cu două mîini și cu o gură trecînd între fragi și stilet cu o simplă presupunere de rapt și de potir. Plimbarea obosia și-în ceasul indefinit un cerb trecea prin vitraliul mersului, întunecîndu-se pe umărul tău rotund ca o plecare a luminii. Viața și dragostea lîngă ornamentele absente ale simplității erau mai fecunde în personalitatea lor unică, în puritatea și luxura castă a hazardului cu orașele imaginare urcînd pe un obelisc de fantasme și de promisiuni autocrate, cu scările marmorene buclate de glesnele tale și prin grădina de ogari pasul tău e măreț și brațul adună flora încantată a mîngăerii. După sărutările îndelungi îngerii lubrici săreau zidurile.

Atunci te-ai ridicat și ai plecat. Retras fiecare în gîndul său am continuat plimbarea în neant, prin noi înșine crescută fără zăgazuri și prin domeniile falșe ale bucuriei. Dragostea e un autozit sideral mi-ai spus-o dimineața trezindu-te cu profilul mai suav, cu ochiul ca un inel de foc ars.

O noapte întreagă prin ferestrele deschise o femee se aplecă peste balconul cerului lăsînd din degete să-i picure stele în havuzurile ovale ca o inimă. O sărbătoare nocturnă aduna în chip popoare suple și fantastice, descinse din-r'un darwinism cromopter, învățînd vorbele lăsate prin grădini lîngă grilajul de fier, învîrtit după corolele de crini negri, lîngă pașii vii încă pe poteci.

Atîtea bucurii se povesteau singure și atîtea altele le scorniam pentru urechile tale mici ca două flori atente. Un ocean închis într'o cifră sau într'o definiție sintetică și un canar într'o colivie deslănțuie o alhimie fonetică, prefăcînd cicnetul de fier în ciripitul de aur și mimetic al trecerii lui.

Pe lugerul unui minut inaccesibil, canar incuiat fii o milnie stelară pentru cărbunele rigid al omului. Păduri desfacă-se ca păuni-phoenicși din putrefacțiile toamnei, un aluat tropic vă frămînte armura răcoarei cînd soarele un lăncier de salamandre și coifuri.

Banchizele incandescente plutească în fluviul grîului, pre stolurile hămesite și cîte delicatese ale minții răvnind orinți masacrate în ecuații abjecte, ce ochiu perfid ascuns n firele zilelor ca un telescop de girafă prin pășunile grae ale interdicției? Un amfiteatru de vînturi deschide cirul și lupta vendetelor începe între aeroliți, pumnalele sîsîie pe pulpa pietrelor subțiindu-se și sîngele gîlgîie în artere ca un călăreț al aventurei în neguri.

Intre oameni atîtea ceruri existente. Un cer ca un as de pică, un cer inefabil hîrtiei tipografice, altul factice. Un cer de pămînt pentru mineri; un pămînt de cer pentru floarea genunei, și printre ei îngenuncherea în cîntec ca în nisipul crustaceu de alge și șuerul de crengi saline desfăcea portocala ca o lucarnă în atelierul focului. Valurile cu coamele umflate și sirepii furtunei nechezau în ocnele lichide de sare și pe lagunele senine turma de elefanți nostalgici și lichefiați ai meduzelor.

Inghețul e o ferigă neștiută pe aici, o vegetație a fricei în ori ce umbră se mărește. Inserarea o escradilă de corăbii fumegînde printre catarturile minaretelor, prin icebergurile aride și fixe ale piramidelor, lîngă sfincșii desueți ca niște campioni bătrîni, hrăniți cu oracole hilare și cu un varech al ultimului răsărit lunar. Doar mîinile sunt fecunde ducînd spermatozoizii giganți ai sicomorilor și umbrele lor spre un evantai de orgi. Pe gura cu încrustări de solstițiu a rămas un zîmbet sever ca o acuzare rigidă liniștii, plutind într'o corabie cu marinarii încuiați în cîntecele lor prin bolțile de apă.

Inima e o mănușă de sînge pierdută în minutul sterp, o fosilă în pămîntul unei țări cu locuitorii de argint, cu umbre de alabastru și antropofagi; locuitori ale căror imnuri îți păreau a fi ciripitul de metal al războaielor, ora de jass și de scîntei a potcovarului.

După atîtea pergrinări ale minții, porțile au păstrat un ecou din urnirea de fier a medievalilior și edera îngenuchia în cer. Pe aici zilele și nopțile au trecut ca două trenuri în sensuri contrarii, oamenii s'au perindat cu opulența unei vieți castelane și singuri acum, după atîtea veacuri de silex, am rămas să vorbim o iubire de lirice disertații, lîngă un automatism voit de memorii și reminiscențe.

In noapte fruntea e un rug rece solar și mîinile se răsturnau în vîlvătîile de harpe. Intre pădure și casa pustie coîcăiau atîtea mistere, atîtea fenomene ucise pîndeau după evenimentul fiecărei clipe. In fundul parcului, prin boschetele serii era veranda spirală a melcilor. N'am știut'o decît amîndoi un sezon întreg, venind să observăm viețile curbe și umede ale gasteropozilor, pînă în seara cea din urmă cînd am venit s'o incendiăm nereușind totuși.

Acolo totul încetinea. Luna avea o formă spirală de cochilie, trenurile minții fugiau în vîrtej lent pe o linie invizibilă din palmă, spre spirala plată a undelor, spre brazii sfredelind castelul de quarț al munților. Mersul tău era un mers buclat printre tălpile goale ale melcilor. Totul încetinea : făclia din mîini, privirea din ochi, auzul din freamăte. Totul întreba itinerariul cochiliilor; un lan de melci inunda prezența lumii, o procesiune obsedantă, imperativă și lîncedă de semne de întrebare furnica ultimă ca un apocalips pînă atunci ignorat. Quo vadis? — Unde melci?

Poate așa a isprăvit prietenia noastră în acest început de vară a lui 1930

gheorghe dinu

DICTIONNAIRE LA RROSE :

Latinité — Les cinq nations latines.
La Trinité — L'émanation des latrines.

La solution d'un siege est-elle la pollution d'un page ?

Phalange des anges, eux angélus préfère les phallus.

roberi desnos

VESTIAR

ROBERT DESNOS — CORPS ET BIENS (N. R. F.), sunt corpurile şi bunurile revoluţiei suprarealiste. Robert Desnos e poetul, e „mediul" demonstraţiilor „poeziei de vis", al „scrisului automatic", al „epocii de somn" où il dort, mais il écrit, il parle şi e acela dintre noi care s'a apropiat poate cel mai mult de adevărul suprarealist — spune André Breton în manifestul său în 1926. Dar cartea se poate împărţi în două. Prima, cu abilităţile uimitoare din somn, dictările, dicţionarul *Rrose Selavy*, *L'Aumonyme* şi *Langage cuit* şi a doua din restul celorlalte cicluri în cari îl cunoşti pe Desnos cu desfacerea lui din neliniştea unei mări de lăuntrică visare, de moarte sublimată în viaţă, cu romantismul dureros, cu un mister al evocării şi al unei călătorii spre incertitudine :

Loin de moi volontaire et matériel mirage
si tu savais,
Loin de moi et semblable aux étoiles, à la mer et à tous les
accéssoires de la mythologie poétique...
Loin de moi, mon joli mirage et mon rêve éternel, tu ne peux
pas savoir.
Si tu savais.

Robert Desnos e unul din poeţii cari prefigurează o epocă în ideia căreia s'a găsit şi s'a fecundat — cu cîtă anticipaţie pentru hermetismul obstinat al reacţiunilor — un alambic sufletesc şi un drum al acestuia de sugestivă configuraţie a noastră, plasîndu-se peste itinerarul trasat de Beaudelaire, Lautréamont, eliminîndu-l pe Valery din drumul său.

Entitate reprezentativă a revoluţiei suprarealiste, Desnos rămîne prin formula intimă a poeziei lui, liricul readucînd romantismul omului, romantism de care vindecîndu-ne va trebui să ne amputăm poezia ca pe un organ inert. Desnos aparţine cîntecului prin elegiacul său tulburător, pe lîngă un ţărm şi o chimie sensibilă ajunse cu cea mai miraculoasă gondolă a intuiţiei şi a încîntărei. Un haos care turmentează e în fiecare poem al său, în fiecare poem un om moare cu ochii ciuruiţi de stele, cu pasul lins de o prăpastie lîngă fiecare vers. O poezie a uitării, a regretului decolorînd sîngele :

Dis-toi je l'ordonne à ton fantôme familier, que je fus seul à
t'aimer davantage et qu'il est dommage que tu ne l'aies pas connu.
Dis-toi qu'il ne faut pas regretter les choses : Ronsard avant-
moi et Beaudelaire ont chanté le regret des vieilles et de mortes qui
méprisèrent le plus pur amour.
Toi quand tu seras morte
Tu seras belle et toujours désirable.

O suită de melancolie îl precedează şi-l urmăreşte peste hlamida de zebelină a destinului cel mai sumbru. Un drum covîrşitor e în viaţa lui cuprins ca un tot: „loin de moi au bruit magnifique de coquilles d'huître qui se brisent sous le pas du noctambule". Desnos caută şi rupe din mijlocul unei lumini tenebrele subterane ale omului. Vocea se îndepărtează magică fără nici o relaţie cu pămîntul tare ca piscurile pădurilor legănîndu-se încet.

Într'o pînlie o ureche plînge toate presentimentele în spaţiu ale vieţii, un coridor se întretaie la răscruci şi atrage toate plecările spre aceiaşi melancolie şi sfîrşit. Viaţa îi aparţine prin forţele exterioare ale neştiutului din care un magnetism imperativ te îndeamnă şi te supune. O lume metafizică rămîne străină diviziunei de timp. Desnos e poetul fără contribuţii voluntare, aîit fluidul poeziei lui se contopeşte şi se asimilează ; aîit Breton a găsit în dînsul argumentul unei teorii poetice bazate pe psihanaliză şi inconştient. O lume pe care n'o simţi sub tălpile tale, trăieşte cu tine la o dimensiune la care ajungi prin evaziuni şi părăsire.

Desnos îi accelerează forţele sau le micşorează. Forţele poeziei cari sunt vitaminele acestei lumi, atunci cînd le situiază în afară din univers şi ursita planetelor. Poezia se desface, aici, ca muzica din instrumentul fonetic spre o degajare care e o întoarcere în tine. Circuitul ei e sublimare şi participarea celor sterili e absolut gratuită în latifundiile ei. Miracolul ei e relevarea descoperind un substrat neatins, printr'un mecanism nou de situare a viziunei cu resort sau tangentă. Şi de aici poezia îşi sapă drum şi îşi face curs acelaşi în soare, în besnă, în mineral şi'n evaporare. Tămăduieşte sau ucide. E o plagă care se destinează numai unora. Aleşi sau condamnaţi. Un păcat îl ispăşeşti acum şi pînă la sfîrşitul lumii. Strămoşii au fugit de întuneric ascunzîndu-se în întuneric. Desnos a abordat poezia ca o enigmă şi-a revelat-o încă odată. E istoricul poeziei. Desnos rămîne lîngă Paul Eduard, Tristan Tzara, Reverdy şi Vitrac în Franţa — de care ne desparte o graniţă mai puţin, aceia a sensibilităţii — un poet care ne reprezintă fără definiţie.

VITEZĂ ÎN ALB. — Invenţia, mereu repetîndu-se în alta, e bobina imaginaţiei. Imaginaţia, o punte de inducţie, e mobilul intuiţiei şi sondarea hazardului pînă acolo unde-i cucereşti şi-l proliferezi. Ideia, contribuţia ultimului venit în sensul numerotaţiei, e cea mai utilă fiind ultima în care bilanţul se transformă în una din părţile sale la Profit sau Pierdere. O ideie realizată: o haină purtată. O ideie inedită: viitorul mistic. Literatură : locomotiva cu un mecanic care va schimba la fiecare piatră de demarcaţie, din mînă în mînă destinul itinerarului. Drumul e încă virgin şi mai ales nesigur. Încercarea : omnipotenţă. Reuşita, ficţiune, oprire în loc. Eşuarea : perpetuare, trecere mai departe. Debutul : incantaţie. Viaţa : realitate desminţită de moarte. Trecere, întîlnirea cu oameni, oprirea la cîţiva din ei. De aici, literatură. Literatură II : o aventură dialectică, o statistică verbală ; evaporarea în conflicte, prefacerea prin foc ; o amprentă. Împotriva semnelor fixe şi a vestigiilor. O privire poate fi un roman, o aquarelă, un semn de întrebare definitiv. Ce mai face X ? Şi cîtă substanţă ! Pînă la ajungerea în poem atîta străduinţă, atîta maceraţie. Acolo cerul e roşu : un foc mistuie. Urmăreşti o femeie a cărei imagine o porţi imperfectă cu tine, peste tot. Ai cucerit-o. Rostul ei, realitatea ei se spulberă. Opriţi puţin în această transcendenţă sau traversare dela concepţie pînă la îndeplinire, poate vor fi revelaţia numărului viitor poate nu vor fi. Singura certitudine : nesiguranţa. O prietenie neclintită, plimbări comune, idei ratate, idei nevenite, poeme nescrise din împrejurări abrupte. Omul : o gară ; cînd a plecat ultimul tren ? Niciodată.

PRIETENUL ŞI COLABORATORUL NOSTRU VICTOR BRAUNER a părăsit acum o lună ţara pentru a se stabili definitiv în Franţa. Plecarea lui cu un stoc de pînze şi cu o profuziune de desene în care personalitatea lui s'a depăşit la o altitudine de neliniştit vizionar, ni-l indică neîndoelnic ca pe un artist care va adăoga picturii un freamăt, un nume dealtfel de mult apreciate şi cunoscute din lucrările lui de pînă acum.

Victor Brauner va fi încă unul care lîngă Brâncuşi, Tzara, Fondane şi Mihalovici duce o forţă, a cărei lipsă o resimţim şi o regretăm de-a o plasa departe de cotidianul nostru, dar tot mai prezentă în dragostea şi în certitudinea noastră. Victore, plecarea ta e o plecare în noi. Singele tulburat de prietenia unei vieţi şi de talentul tău se va linişti tot atunci cînd inima va trage pleoapa peste univers şi va mai rămîne un ecou Ecoul unei vieţi învingînd viaţa.

FUTURISMUL ŞI MAMA LUI. Din „Dimineaţa" din 16 Mai 1930 reţinem notiţa de mai jos ca o specifică deturnare a tensiunei marinettiste în vizita d-sale la noi :

„După magistralele sale conferinţe, deşi asediaţi de invitaţiuni, d-na şi academicianul F. T. Marinetti, mai înainte d'a părăsi oraşul nostru, unde dînsul mai fusese altă dată, a făcut o vizită d-nei Smara, scriitoarea noastră şi colaboratoarea si la revista „Poesia", care apărea la Milano în 1906 cu primele noţiuni de Futurism. D-sa după ce spuse c'a văzut Romînia, schimbată în mod futurist, că este încîntat de avîntul ei cultural şi artistic, de bogăţiile şi de peisagiile ei, cum şi de sentimentele sincere pe care le păstrează Romînia sorei sale mai mari Italia, scrise în interesantul album al scriitoarei noastre următoarele cuvinte : Devo a Smara il piacere d'essere entrato venticinque ani fa, nelle vostra sensibilita letteraria Rumena. — F. T. Marinetti."

N. B. — Am păstrat notiţei întocmai stilul smăresc al „Dimineţii".

roll

D-L radugir ne mustruluieşte strașnic : „Clowneriile" şi „sarabanda de bîlci" ale revistei UNU îl irită şi-i fac băşici pe o morală întocmită din ascultări şi din posturi. Nu, d-le radugir! nu facem nimic ca să te surprindem şi să ne impunem. Am rîs, cu toată epoca, de literatura de dop din pagoda lui Himalaia Drr... Am zburdat şi am rămas tineri, tineri în sensul inefabil sistemului tău de aprehensiune poetică. Ştii, d-le radugir, în parcurile prin care treci cu nasul înfundat, poezia se găinaţă pe o mînă în care îţi tocul în chip de privighetoare de cîţi-va ani? E răzbunarea ei.

EXPERIENŢA lectoricească a periodicelor din ultimii 10 ani ne-a convins că *Viaţa Literară* e cel mai interesant, cel mai admirabil, cel mai desăvîrşit. Am ajuns cu întîrziere la acest rezultat, dar vinovat e colaboratorul de ultimă oră al revistei şi care i-a adus o valore desigur europeană.

Literaţii şi amatorii *desigur* îl cunosc pe recenzentul de bună credinţă, pe criticul debordant de erudiţie, pe eminentul esseist de fină şi elefantiazică valoare, pe d-l G. P. Acest nume trebue reţinut precum reţinute trebuiesc şi colecţiile pe toţi anii a „Vieţii Literare" cari costă „pentru intelectuali lei 50 (preţ redus) Redacţia I. Valery-âne. Str Sf. Vineri 7."

FIŢI atenţi : acest istoric dă cu barba în dumnezeu.

PRIN restaurante aşi vrea uneori să-mi odihnesc capul sprijinindu-mi în mîni. Dar mă opreşte teama de-a nu fi luat cumva drept un gînditor.

NU mergeţi deandaratelea : n'aţi observat ce congestionaţi sînt racii?

ABĂTÎNDU-SE dela solidaritatea grupului nostru, d-l Virgil Gheorghiu a fost îndepărtat cu începere din luna Aprilie, ş. a. m. d. Deasemeni este rugat să treacă pe la redacţie să-şi ia piciorul în cur.

COLABORATORUL NOSTRU DAN FAUR nu are nimic comun cu foiletonistul ziarului „Adevărul", d-l D. Faur.

UNU — Sașa Pană. G-ral Angelescu 163, București

TIPOGRAFIA „STEAUA ARTEI" — BULEV. MARIA No. 2 — BUCUREŞTI

BCU Cluj / Central University Library Cluj